

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **I. L.**, nar.x, státní příslušnost Ukrajina, bytem X, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, č. j. OAM-806/ZA-ZA11-ZA15-2016, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, č. j. OAM-806/ZA-ZA11-ZA15-2016, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.800,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2016, č. j. OAM-806/ZA-ZA11-ZA15-2016, žalovaný podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany s tím, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal jako nepřipustnou podle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu, jelikož státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce je Polská republika.

Usnesením ze dne 19. 12. 2016, č. j. 46 Az 17/2016-16, přiznal soud žalobě odkladný účinek.

Žalobce předně namítl nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky na formu rozhodnutí dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Předně není účastník řízení náležitě definován, jelikož správní řád v § 18 odst. 2 požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje k řádnému definování účastníka řízení neobsahuje, není tedy dostatečně určité a je tudíž nezákonné. Stejně tak v tomto rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno.

Dále namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož jej správní orgán v řízení neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, neměl možnost se k těmto vyjádřit a případně tak rozporovat jejich správnost či navrhopvat jejich doplnění. Tímto postupem bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Ačkoliv správní orgán se domnívá, že rozhodnutí, které bylo vydáno, je toliko procesním rozhodnutím a není tedy nutno účastníka řízení s podklady pro jeho vydání seznamovat, nemůže s tím žalobce souhlasit, neboť fakticky je ve věci s konečnou platností rozhodnuto a žalobce by měl mít možnost se vyjádřit k podkladům, na jejichž základě správní orgán rozhoduje, nemá možnost ve správním řízení vznášet námitky proti přenosu azylového řízení na území jiného státu a vyjadřovat se blíže k těmto otázkám.

Rovněž namítl, že žalovaný jeho žádost meritorně nepřezkoumal, čímž jej připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci, jakožto i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek.

Dále uvedl, že žalovaný porušil článek 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 (dále jen „Nařízení Dublin III“), resp. tímto článkem se nezákonně vůbec nezabýval, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Konečně namítl nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o možnost přesunu žalobce do Polska z hlediska čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III.

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že přestože žalobce až přehnaně argumentuje přísně formálním výkladem zákona, když správnímu orgánu vytýká nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí ve smyslu definování účastníka řízení v souladu s ustanovením § 18 odst. 2 správního řádu a dále vytýká absenci relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, sám neříká, které konkrétní údaje u definice účastníka chybí a která zákonná ustanovení mu v rozhodnutí chybí konkretizovat.

Dále uvedl, že ustanovení § 36 odst. 3 se v dané věci neuplatní, jelikož nejde o rozhodování ve věci, nýbrž o rozhodnutí procesní povahy, které se svým obsahem blíží rozhodování o místní či věcné příslušnosti (zkoumání podmínek řízení), u něhož žádná taková povinnost zákonem stanovena není. V rámci takového řízení je správní orgán podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu povinen vyslovit, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná a v důsledku toho podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavit, a to bez ohledu na to, kolikrát by se žalobce se spisem seznámil.

Rovněž uvedl, že zatímco podle ustanovení čl. 3 Nařízení Dublin III správní orgán žádost „posuzuje“, podle článku 17 Nařízení Dublin III ji posoudit „může“. Tyto dvě možnosti rozhodně nelze stavět vedle sebe jako rovnocenné alternativy a je zřejmé, že výrazem "může" měl zákonodárce na mysli pouze odklon při splnění zvláštních podmínek toho kterého konkrétního správního řízení, jejichž posouzení je zcela v kompetenci správního orgánu ve formě správního uvážení, avšak k jejichž posouzení není správní orgán žádným

zákonným způsobem povinen. Proto absence úvahy, proč správní orgán podle tohoto článku nerozhodoval, nemůže být správnímu orgánu žádným způsobem vytýkána.

Konečně uvedl, že žalobce svému případu připodobňuje úplně jiný případ, ve kterém byl žadatel předán do Maďarska, kde podle žalobce dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení. Nic takového se však v Polsku neděje a žalobce ani nic takového netvrdí. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč je Polsko bezpečnou zemí původu (viz poslední odstavec na str. 3 a celá str. 4 napadeného rozhodnutí) a ve zbytku na ně odkázal.

Z výše uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 20. 9. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že z vlasti vycestoval dne 21. 3. 2016 přes Slovenskou republiku do Polské republiky, kde setrval do dne 15. 9. 2016, kdy odcestoval do ČR. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že ve vlasti dostával povolávací rozkazy, které mu chodí již přibližně rok. Do války jít nechce.

V průběhu pohovoru žalobce vypověděl, že poučení o dublinském řízení dostal, ale nečetl je. Byl správním orgánem informován, že v jeho případě je zahájeno dublinské řízení do Polské republiky, jelikož jeho vízu skončila platnost před méně než šesti měsíci. Na tuto informaci reagoval tím, že uvedl, že v ČR žijí jeho dvě sestry na základě povolení k trvalému pobytu. Do Polské republiky odjet nechce, protože tam nikoho nemá. S orgány Polské republiky potíže neměl.

Dne 21. 10. 2016 žalovaný podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany s tím, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal jako nepřipustnou podle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu, jelikož státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce je Polská republika. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce byl dne 15. 9. 2016, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem dlouhodobého víza č. 007637958 vydaného Polskou republikou dne 11. 2. 2016 ve Lvově s platností ode dne 16. 2. 2016 do dne 8. 8. 2016, počtem 175 dní pobytu a vícenásobným vstupem, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, a proto je nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Dublin III. Dále uvedl, že žalobci nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a ve vztahu k zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítl nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Tato námitka není důvodná. Soud má za to, že výroková část napadeného rozhodnutí (která, jak je soudu známo z úřední činnosti, nijak nevybočuje z řady ostatních rozhodnutí žalovaného) obsahuje všechny potřebné údaje, a to jak identifikaci žalobce, tak i jednoznačné uvedení toho, jak bylo ve věci rozhodnuto, včetně relevantních ustanovení zákona o azylu a Nařízení Dublin III.

Dále žalobce namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Tato námitka je důvodná. Otázkou, zda je ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu aplikovatelné i na „dublinská“ řízení, se zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-14. V tomto rozsudku NSS uvedl, že „*V první řadě je třeba podotknout,*

že právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí představuje jedno ze základních procesních práv ve správním řízení, které je současně zárukou základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 42/2014 – 35). Uvedené právo účastníka správního řízení přitom nezahrnuje jen pasivní roli správního orgánu spočívající v tom, že nebude účastníkům řízení v uplatňování tohoto práva bránit, nýbrž předpokládá, že správní orgán účastníka řízení vyzve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009 - 95)... **Podle § 36 odst. 3 správního řádu se povinnost umožnit účastníkům vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vztahuje na „rozhodnutí ve věci“, za které je ovšem zcela nepochybně třeba považovat i rozhodnutí, kterým je žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany je zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona a zároveň se určuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je jiný stát dublinského systému** (zvýrazněno krajským soudem). Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se žalovaným, že se jedná o rozhodnutí výlučně procesní povahy, neboť nemá formu usnesení ve smyslu § 76 správního řádu (byť i to může být v některých případech považováno pro účely § 36 odst. 3 správního řádu za „rozhodnutí ve věci“, viz VEDRAL, Josef. Správní řád: komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 406), ale naopak jde o jedno z „rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany“ ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které má významné hmotněprávní důsledky pro žadatele, jenž má být na základě tohoto rozhodnutí přemístěn do jiného státu příslušného k posouzení jeho žádosti, a z tohoto důvodu je třeba také zkoumat, tak jako v posuzované věci, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III nedojde k porušení zásady non-refoulement, zda tedy tímto přemístěním nebude žadatel dotčen na svém základním hmotném právu nebýt vystaven nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které je absolutní povahy. Není tedy žádných pochyb o tom, že povinnost vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu má žalovaný i před vydáním „dublinského rozhodnutí“.

Je pravdou, že v nařízení Dublin III není takové právo žadatele, resp. povinnost správního orgánu rozhodujícího o jeho přemístění, výslovně uvedeno, vyplývá však, dle názoru Nejvyššího správního soudu, z práva na účinný opravný prostředek zakotveného v čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III, podle něhož má žadatel nebo jiná osoba, jež má být převzata zpět, „právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu“, musí mít tedy i možnost seznámit se s podklady rozhodnutí o přemístění.

V této souvislosti lze odkázat zejména na rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 7. 6. 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, v němž se Soudní dvůr vyslovil k rozšíření věcného rozsahu soudního přezkumu oproti předcházející právní úpravě a v bodě 51 podotkl, že „unijní normotvůrce se v rámci nařízení č. 604/2013 neomezil na zavedení organizačních pravidel upravujících pouze vztahy mezi členskými státy za účelem určení příslušného členského státu, nýbrž se rozhodl zapojit do tohoto řízení žadatele o azyl tím, že ukládá členským státům povinnost informovat je o kritériích příslušnosti a poskytnout jim příležitost předložit informace umožňující správné použití těchto kritérií, jakož i tím, že žadatelům o azyl přiznává právo na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění případně přijatému na konci tohoto řízení“ (srov. též rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 7. 6. 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, body 22-27).

Použití čl. 36 odst. 3 správního řádu i při určování členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je tedy zcela v souladu se smyslem a účelem citovaného nařízení a judikaturou Soudního dvora. Dosažení cílů sledovaných tímto nařízením by naopak mohlo být ohroženo v případě, pokud by žalovaný nebyl povinen se vypořádat s výhradami žadatele ke shromážděným podkladům a návrhy na jejich doplnění“.

Soud se s uvedenými závěry NSS ztotožňuje a shrnuje tedy, že žalovaný měl v projednávané věci povinnost umožnit žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což však neučinil, čímž naplnil derogační důvod podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jelikož správní řízení vykazovalo podstatné vady, jež mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalobce dále namítl, že žalovaný jeho žádost meritorně nepřezkoumal, čímž jej připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci, jakožto i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že smyslem dublinského systému je to, aby žádost o mezinárodní ochranu byla meritorně posouzena pouze jednou. V projednávané věci dospěl žalovaný k závěru, že na základě kritérii příslušnosti dle Nařízení Dublin III je příslušným státem Polská republika. V takovém případě postupoval zcela v souladu s tímto nařízením, pokud žádost žalobce sám meritorně neposuzoval a pouze zastavil řízení a vyslovil příslušnost Polské republiky.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný porušil článek 17 Nařízení Dublin III, resp. že tímto článkem se nezákonně vůbec nezabýval, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností. Tato námitka je důvodná. Soud úvodem poznamenává, že v minulosti dospěl jak zdejší soud, tak NSS k závěru, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 Nařízení Dublin III. Nicméně nynější judikatura (rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24 a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-14) tyto závěry částečně revidovala. V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, NSS uvedl, že „Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů“. V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-14 aplikoval NSS výše uvedený závěr na jím posuzovaný případ a uvedl, že „V nyní posuzované věci stěžovatel netvrdí, že by se případný odůvodněný strach z pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy v jeho zemi původu (tj. v Nigérii), které ovšem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany nijak nespecifikoval a které ani nebyly v rámci pohovoru s ním správním orgánem zjišťovány, měly jakýmkoli způsobem vztahovat i na Itálii. Na druhé straně nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérii příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“ V tomto kontextu je třeba připomenout, že stěžovatel již při pohovoru ve správním řízení uváděl, že má v ČR přítelkyni. I v daném případě tedy vyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, povinnost nepoužití uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil“.

Soud dospěl k závěru, že v projednávané věci je situace obdobná situaci posuzované v rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-14. Žalobce v rámci správního řízení uvedl, že na území ČR žijí trvale dvě jeho sestry. Tato skutečnost pak bezpochyby představuje „okolnost, která by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III“ ve smyslu Preambule Nařízení Dublin III a citované judikatury. Žalovaný tedy byl v projednávané věci povinen provést úvahu o možné aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III, což však neučinil, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Konečně žalobce namítl nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o možnost přesunu žalobce do Polska z hlediska čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že žalovaný se možnými systémovými nedostatky polského azylového systému zabýval dostatečně a jeho závěry jsou podloženy obsahem správního spisu. Rovněž soud zdůrazňuje, že žalobce neuvedl ani ve správním řízení, ani v podané žalobě jedinou skutečnost, která by fungování polského azylového systému zpochybnila.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. a napadené rozhodnutí bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném odůvodnění a pro podstatné vady řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2017

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová